

og Alvor give sig i Lag med den vanskelige Opgaves Løsning. Slet intet — eller som inærværende Tilfælde: saa godtsom intet at foretage sig i saa Henseende og dog køre videre paa en Skat, som viser sig at hvile uforholdsmæssig paa Byerhvervene og Personer med fast Indtægt (saasom Tjenestemænd og til Dels Arbejdere), medens Landbrugsindtægter i største Omfang slippe igennem Soldet, vilde være det samme som at begaa en skrigende Uretfærdighed.

Mindretallet har imidlertid overfor Finansministeren og Flertallet forgæves slaaet til Lyd for, at Lejligheden nu, da Loven af 1903 overhovedet søgtes omformet, benyttedes til en Reform i den ovenfor antydede Retning (naar man da ikke vilde gaa til en *Contingentering* af Skatten), og Mindretallet har derfor paa det nærværende Stadium maattet nøjes med at slutte sig til det af Mindretallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag Nr. 59, ligesom Mindretallet har givet de af Finansministeren og Udvalget foreslaaede Smaaforbedringer i det nuværende System sin Tilslutning.

Mindretallet maa dog allerede nu udtale det bestemte Haab, at det paagældende Afsnit i Lovforslaget (§§ 17—38) under dettes videre Behandling i Rigsdagen bliver underkastet en gennemgribende Omarbejdelse i den paapegede Henseende — navnlig ogsaa, fordi det er Mindretallets faste Overbevisning, at selv blot en saadan mindre Forhøjelse af de nugældende Satser som ovenfor foreslaaet (ca. 50 pCt.) i saa Fald vil skaffe noget nær den samme Indtægt, som Regeringen paaregner ved Hjælp af sine ret exorbitante Forhøjelser. Det er indrømmet fra en Side, fra hvilken der netop blev nedlagt Indsigelse mod Skattedirektør Moldes offentlige Udtalelser om de her omhandlede Forhold, at der allerede ved de nuværende Satser burde kunne indvindes $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr. mere; naar man da gaar til en Forhøjelse af disse Satser med ca. 50 pCt., vil det sikkert være saare maadeholdent at antage, at der i Stedet for de ovenfor nævnte ca. 16 Mill.

Kr., som ere beregnede paa Grundlag af eller i Overensstemmelse med Regeringens Kalkule, vil kunne indkomme ca. $17\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Selv i saa Fald vil der imidlertid efter Mindretallets samlede (stillede eller antydede) Ændringsforslag til Lovforslagene om Øl- og Cigarettskat samt nærværende Lovforslag komme til at mangle ca. 3 Mill. Kr. (nemlig ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. for Indkomstskatternes Vedkommende, Cigarettskatten ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. og næsten $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mindre Ølskat). Heraf ville mindst de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. med Letthed kunne indvindes gennem en Jagtskat — for nærmere at vise, hvorledes en saadan kunde indrettes, knytter Mindretallet til nærværende Betænkning (se Bilag 8) et hertil sigtende Lovforslag (med Motiver), som er udarbejdet af Dansk Jagtforening, og som Mindretallet, om det vandt Bifald i Rigsdagskredse, vilde være villigt til at indbringe som særligt Lovforslag (med Forbehold af enkelte Ændringer, saasom en enkelt Takst for Jagttegnet af f. Eks. 30 Kr. og Bevarelsen af Ejerens Ret til at øve Jagt paa sin egen Grund imod et særligt gratis udleveret, men strengt personligt Jagttegn). Denne Skat vilde i Modsætning til de fleste andre Skatter med disses skadelige Bivirkninger have den gode Følge, at Vildtbestanden bevaredes, ja, sikkert nok forøgedes, hvad der dog, nationaløkonomisk set, betød Vækst af Samfundsværdier og Forøgelse af Nationalformuen — og Skatten turde derfor allerede af den Grund være at anbefale.

Tilbage bliver et udækket Deficit af ca. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. For disse vilde der let kunne skaffes Dækning gennem en Skat paa saadanne Artikler som f. Eks. Tændstikker og Luksus-Cykler, eventuelt ogsaa ved en Værneskat, hvis Indførelse dog en Gang vil og maa komme som en simpel Retfærdighedshandling. Men det simpleste og naturligste vil selvfølgelig være at skaffe disse $2\frac{1}{4}$ Million (hvortil maaske yderligere burde føjes 1,2 Mill. for at undgaa den tilsvarende Nedsættelse af det Tilskud til Kommunerne, som disse